

Slovo výboru požárního sboru k 100. výročí

Slavit jubileum práce a být opravdovým členem požárního sboru znamená pracovat pro ochranu společného majetku mimo své zaměstnání - a to je snad na tom nejkrásnější. Jen práce pro společnost činí člověka šťastnějším a nikdo se přitom nedívá, je-li to práce tvrdá, vyžadující síly tělesné i duševní. Práce na poli požární ochrany je skutečně tvrdá, a proto je i všemi členy požárního sboru milována.

Rok 1971 je rokem jubilejním, protože požární sbor Vysoké Mýto slaví své stoleté trvání. Málokdo si uvědomí, že už uplynulo 100 roků dobrovolné, nezištné a obětavé práce, věnované požární ochraně majetku našich spoluobčanů a společného majetku nás všech.

Není hodiny ani dne, aby členové požárního sboru nebyli připravení pomoci tam, kde je toho zapotřebí.

Požárnická organizace v českých zemích má dnes 100 letou tradici. Založení organizované požární ochrany ve Vysoké Mýtě v roce 1871 bylo průkopnickým činem národního obrození, protože v těchto dobách trvala německorakouská nadvláda habsburských panovníků v našich zemích. Založení hasičského spolku nebylo náhodné, ale vycházelo z potřeb obyvatelstva organizovaně se chránit proti zhoubnému živlu - ohni. Je třeba si připomenout, že každé seskupování obyvatel českého národa bylo v té době vídeňskou vládou považováno za nebezpečné ohnisko možného odporu proti Habsburkům. Tim více vyniká odvaha a chuť vysokomýtských občanů vytvořit český spolek.

Je skutečností, že požární sbor nevznikl v roce 1871 již jako samostatná organizace, ale jako součást tělocvičného spolku, který byl ve Vysokém Mýtě založen již v roce 1869 a měl od roku 1871 název Sokolsko-hasičská jednota.

Příslušníci dobrovolné požární ochrany byli stále pevní a připraveni ke službě vlasti. Jako vše, co člověk koná, tak i požární ochrana byla na takovém stupni, který jí dávalo současné poznání, věda a společenský řád.

Ve druhé světové válce se požární sbor plně zapojil do odboje proti nacismu. Roku 1945, kdy bylo Československo osvobozeno Sovětskou armádou, nastala nová doba formování požární ochrany.

Historický rok 1948 pak zařadil požární ochranu mezi nejdůležitější články při budování socialismu v naší vlasti. Československý svaz požární ochrany se stal právoplatným členem Národní fronty a účinně se podílí na všech budovatelských úkolech. Požární ochrana je budována na široké masové základně.

Práce požárního sboru ve Vysokém Mýtě I. není dnes stejná jako před sto lety. Hlavním jejím cílem je výchova našich spoluobčanů k obecné požární preventivní ochraně a působení na všechny pracující, aby svým počínáním chránili na svých pracovištích náš socialistický majetek.

Požárníci mimo svoji požárnickou činnost se podílejí tisíci hodinami na brigádnických akcích, pomáhají zemědělství a účastní se všech akcí pořádaných Národní frontou. Dnes můžeme říci, že požárníci skutečně stojí v přední linii budování naší socialistické společnosti.

Důkazem toho je, že naše celá požárnická organizace byla za svou obětavou práci vyznamenána Řádem republiky.

Porovnáme-li dobu první republiky a dnešní dobu, shledáváme, jaká velká pozornost je věnována požární ochraně naší Komunistickou stranou Československa a vládou. Dnes již nemusejí požárníci pořádat sbírky na požární stříkačky, výstroj i výzbroj. Vše, čeho je požárníkům třeba, dává jim k dispozici náš socialistický stát ze svého státního rozpočtu.

Jubileum 100. založení požárního sboru spadá v tomto roce do památného padesátého výročí založení Komunistické strany Československa. Padesáté výročí založení KSČ je významnou politickou událostí roku 1971 pro všechny pracující i pro všechny společenské organizace v naší socialistické republice. Věříme, že oslavy 100. výročí založení našeho požárního sboru budou zároveň důstojnou oslavou 50 let KSČ.

Místní požární sbor Vysoké Mýto I. je součástí velké rodiny Českého svazu požární ochrany. Staletá tradice a požárnická práce našich předků nás zavazuje, aby členové požárního sboru tuto tradici udržovali a budovali moderní, technicky vyspělou požární ochranu.

Jubilejní rok 1971 zanechá jistě v našich myslích trvalou vzpomínku. Dnes se my současníci ohlížíme zpět do dějin a hodnotíme vše dobré i špatné. Smyslem jubilea je však vytýčení si dalších smělých cílů do budoucnosti a práce na zdokonalování požární ochrany pro rozkvět naší socialistické vlasti.

Český svaz požární ochrany
Výbor místního požárního sboru
Vysoké Mýto I.

Rok 1971

Vznik a život požárního sboru Vysoké Mýto I.

Historie ukazuje, že již v dávnověku se lidé organizovali ve skupiny, jejichž úkolem bylo hašení požárů. Ze starého Egypta je zachován papyrus, kde jsou záznamy o protipožárních opatřeních již několik století před našim letopočtem. Ve starém Římě byli otroci určeni pro hašení požárů.

V našich zemích, když se počala zakládat města, přicházelo též nebezpečí požárů, a proto se přistoupilo k organizování požární ochrany.

Založení našeho města sahá do počátku 13. století. Vysoké Mýto založil krátce před rokem 1265 Přemysl Otakar II. Město bylo zřízeno podle plánu, připomínající římský tábor. Okolo města byly vytvořeny mohutné hradby, uvnitř však byly domy dřevěné. Dřevěné stavby se teprve mnohem později nahradily kamennými.

Měšťané Vysokého Mýta pocítili potřebu společné ochrany proti zhoubným požárům. Stalo se tak až za š e s t s e t š e s t let od založení města, a to památného roku 1871.

V šedesátých letech minulého století byly podle spolkového zákona zakládány různé spolky, jejichž hlavním cílem bylo přispět k národnímu obrození. Mezi tyto spolky také patřily tělocvičné jednoty a tělocvičně hasičské spolky. První řádný hasičský spolek jako samostatná česká organizace vznikl roku 1864 ve Velvarech. Po jeho vzoru rostla snaha o vybudování hasičských spolků nejprve ve velkých městech. Zakládání samostatných hasičských sborů činilo mnohde obtíže. Bylo to způsobeno tím, že některá města měla placené hasiče, hašení ohňů bylo organizováno přes řemeslnické cechy a také pro nepochopení obecní rady. Nebylo také dostatek cvičitelů a cvičebních místností. Existovaly však již dávno různé hasičské řády, které vydávala městská rada.

Ve Vysokém Mýtě byla řada občanů, kteří po vzoru jiných měst chtěli založit tělocvično-hasičskou jednotu; a to se jim podařilo roku 1869. Z popudu Dr. Slavíka, který byl členem vyboru, byl přijat roku 1871 název spolku Sokolsko-hasičská jednota. Ve svém zrodu měla ze spolkového života víc potíží než radostí. Cvičební místnosti se často měnily. Převážně byly pronajímány sály v hostincích. Okresní hejtmanství vydávalo spolku stále příkazy a zákazy, např. na výletech bylo zakázáno používání bubnu a trubek. Tělocvična cvičení byla určitým způsobem oslabována. Hasičsky odbor však mohl cvičit mimo místnosti s hasičským náradím, které mu dalo město. Měl k dispozici dvě stříkačky, dvoukolovou a čtyřkolovou od fy Smékalovy ze Smíchova. Pro zdokonalení hasičů pozvalaměstská rada z Prahy cvičitele - vrchního hasiče, který po dobu čtrnácti dnů zaučoval nově přihlášené členy hasičského odboru. Rok 1874 byl posledním rokem společné činnosti jednoty sokolsko-hasičské ve Vysokém Mýtě.

Valná hromada se konala 29. 3. 1874 za velmi slabé účasti dvaceti členů. V důsledku různých vládních opatření i politických rozbrojů v národě počet členů

jednoty poklesl na 67 členů. Ve cvičeních se však dále pokračovalo. Před rozchodem byl hasičům zakoupen velký žebřík.

I když se hasičský odbor oddělil od Sokolské jednoty, nedošlo pro mnohá nedorozumění s městskou radou k vytvoření samostatného hasičského sboru. Bývalí členové hasičského sboru udržovali sounáležitost s tělocvičnou jednotou, a tak roku 1875 žádal Sokol obec, aby v místech Na klášteře byla zbudována hasičská tělocvična. Když byla žádost odmítnuta, zastavil hasičský odbor svoji činnost a vrátil městu všechnu hasičskou výzbroj a oděv. Záchranou službu konali pak v dalších letech najatí hasiči, většinou tesaři a zedníci, jimž dávalo město plat 6 zl. a za každé cvičení 50 krejcarů.

Hasičská myšlenka žila stále a mnozí členové tělocvičné jednoty i ti, kteří odpadli, se stále scházeli při různých příležitostech a hledali podporu u představitelů města. Jak je zapsáno v protokole výborových a valných schůzí dobrovolných hasičů z roku 1881, konala se „valná hromada ke sboru hasičskému se přihlášených na Vysokém Mýtě dne 26. června 1881 v přítomnosti 59 členů“. V bodě 1 protokolu se doslovně uvádí:

„Purkmistr Vysoko-Mýtský, pan J. B. Tůma - podává zprávu, že se na vyzvání městské rady přihlásilo dosud 69 členů ku dobrovolnému sboru hasičskému a že právě svolaná hromada má sbor hasičský konstituovati a na stanovách se uraditi a výbor prozatímní zvolit“.

Za základ stanov byly přijaty stanovy Klatovské, které se v některých člancích upravily a na dalších schůzích dokončily.

Prvními členy prozatímního výboru byli zvoleni r. 1881:

předseda :	J. B. Tůma
jeho náměstek :	Ferdinand Brožek
velitelem :	JUDr Šimák
členy výboru :	Zeжда
	JuDr Melcheis
	Martínek
	Bittner
	Voslář
	Freudl

Už dne 17. října 1881 na výborové schůzi bylo jednáno, „že více Límpereckých občanů žádá býti členy hasičského spolku, avšak s tím, aby tvořili zvláštní četou, kteráž by pod svým četařem mohla mimo na celkovém cvičení také doma se cvičit a jimž by obec stříkačku a jiné náčiní k cvičení propůjčila“.

Žádosti bylo vyhověno. 6. listopadu 1881 byla svolána řádná valná hromada a byl zvolen řádný výbor za přítomnosti 73 členů. Na této hromadě bylo ustanoveno

zvláštní oddělení Vinických a Limpereckých hasičů se 34 členy a vlastním četařem, kterým byl zvolen městský stavitel Pohl.

24. ledna 1882 byl vytýčen rajón působnosti Vysokomýtského požárního sboru. Okruh byl, vezmeme-li v úvahu dopravu koňským spřežením, dosti velký a byly to tyto obce: Choceň, Orlov, Tisová, Hrušová, Bučina, Džbánov, Lhůta, Brteč, Vanice, Domoradice, Sedlec, Vraclav, Zámorsk a Sruby. Byly to obce podle záznamů od hranic města na hodinu vzdálené. K ním patřilo i jejich okolí. Důkazem toho je zápis v protokolu z 11. února 1882, kdy Vysokomýtští zasahovali u požáru až v Běstovicích. V této době měl sbor 102 členů a z toho 85 vyzbrojených. Stále ještě sbor neměl vlastní spolkovou místnost, ani cvičiště. Proto na výborové schůzi dne 15. března 1882 bylo jednáno, aby důrazně bylo žádáno na obci přidělení cvičiště. To se opakovalo 2. prosince 1883, kdy se žádalo jako cvičiště kůlna Na klášteře včetně leziště a spolkové místnosti.

1. ledna 1884 bylo na výborové schůzi oznámeno, že obecní výbor svolil, aby se zřídila pro hasičské účely kůlna Na klášteře. Tím se splnil sen zdejších hasičů a byla vybudována 1884 první zbrojnice ve Vysokém Mýtě, která svému účelu sloužila 26 let, tj. až do roku 1910. Vlastní hasičská kůlna, jak se dříve říkalo zbrojnicím, byla základem pro zlepšení celkové činnosti hasičského sboru. K podpoře odborného výcviku byla vytvořena hasičská knihovna, která se bohužel nedochovala, jen několik historicky cenných exemplářů. Vyšel tiskem Řád domácí a Řád hasičský. Hasičský sbor měl zřejmě po vzoru tehdejších úřadů svého sluhu. První sluha však nevynikal velkou poctivostí a ponechal si peníze z příspěvků, které vybíral od členů. Těsně než se na jeho nepoctivost přišlo, ještě požádal o zvýšení odměny o 3 zlaté. Byl ihned propuštěn a ustanoven nový sluha.

Po několikaletém dohadování s okolními sbory vstoupil sbor v roce 1886 do Hasičské župy chrudimské, která v té době zastupovala přes 30 sborů. Samostatně pracoval zvláštní technický odbor, součástí hasičského výcviku byla tělesná cvičení a v zimě byly pořádány odborné přednášky. Založil se požárový deník a zřídily se po městě tzv. hasičské stanice. V podstatě to byla truhlice s jednoduchým hasičským náradím. Později, když byl ve městě vybudován vodovod s hydranty, byly stanice vybaveny hydrantovými nástavci, proudnicí a hadicemi. Mnohé stanice se dochovaly až do nedávné doby. Truhlice s náradím se obvykle umísťovaly v širokých chodbách co nejbližší k vchodu do domu. Požární sbor pořádal řadu veřejných cvičení, aby si získal přízeň občanů. Zavedl trvalé noční hlídky, k čemuž byla použita jako hláska Pražská věž. Byly konány hlídky při divadelních představeních a tanečních zábavách. Hlídky se mnohdy neobešly bez větších nebo menších konfliktů. Zábavy pořádaly obvykle cechy a byli i takoví, cechmistři, že hlídku k výkonu služby nechtěli do sálu vpustit a uráželi ji. Spory řešila obecní rada, někdy i soud.

Nedodržování služebních řádů bylo neprodleně trestáno. Každý hasič, když se dobrovolně přihlásil, musel se zavázat k dodržování služebních řádů a dodržování subordinace.

Již v této době byla ve Vysokém Mýtě snaha o vytvoření samostatné župy Vysokomýtské. Přes veškeré úsilí se toto ještě nepodařilo, a tak 15. srpna 1888 koná se župní sjezd hasičské jednoty chrudimské. Hasičský sbor vysokomýtský byl hlavním pořadatelem. Sjezd začal již 14. srpna 1888 ve 20 hodin večer čepobitím s pochodňovým průvodem. 15. srpna byl v 6 hod. ráno budíček, vlastní sjezdové jednání započalo v 9 hodin, ve dvoraně První záložny - dnešní Státní spořitelny. Byl vydán upomínkový peníz, který se v jednom exempláři uchoval a je uložen v naší zbrojnici. Během sjezdu koncertovaly tři hudby, a to vysokomýtská, chroustovická a holická. Sjezd byl významnou událostí a vzpružil hasičskou činnost ve Vysokém Mýtě. Do Vysokého Mýta se sjelo 60 sborů, což představovalo 1.200 hasičů.

V roce 1889 dochází k úpravám stanov a organizačnímu upřesnění funkčního obsazení ve vztahu vinicko-limpereckých hasičů.

Teprve v roce 1891, ač o tom bylo dlouho rokováno a finanční prostředky byly shromážděny, byly dokončeny stanovy podpůrného fondu. V této době začala chátrat vlivem vlhkostí hasičská kůlna Na klášteře a členů ubývalo. Žádala se proto městská rada, aby zjedнала nápravu a vydala provolání k občanstvu. Obecní rada byla velmi liknavá a výbor byl nucen pohrozit resignací. V tomto roce byla založena také Zemská ústřední hasičská jednotka. Po založení organizace Červeného kříže, přistoupil sbor k této hromadné organizaci v roce 1892, avšak s tím, že veškeré záchranné práce budou konány pod hasičskými veliteli. Tak u hasičského sboru vznikl „Ochranářský sbor“, který měl 52 členů. Již v roce 1894 požadoval na obci zřízení elektrického signálního zařízení, kterého používala mnohá města. V této době také dochází k umrtvení činnosti II. oddělení, tj. limperecko-vinického. Nezúčastňují se společných cvičení, ani hašení požáru na Vinicích a Tisové, ač to patřilo do jejich působnosti. V roce 1901 byl utvořen samostatný sbor na Limperkách (Lípová).

Po dlouhém úsilí byla zřízena r. 1901 samostatná župa vysokomýtská. Byla vedoucí jednotkou a poskytovala pomoc při zakládání dalších sborů. První sjezd vysokomýtské župy se konal v r. 1902 na Vraclavi.

Požární sbor rozšiřoval své původní poslání na ochranu při všech živelných a hromadných neštěstích. Hlídkuje při povodních a koná milosrdnou službu první pomoci, která otevírá cestu do hasičských sborů i ženám.

Důležitým mezníkem v činnosti sboru je r. 1910, kdy se stěhuje do nové zbrojnice v Husově třídě, kde je podnes. V pozdější době se upravila budova tak, že se získala spolková místnost, kde se konají schůze, kursy a teoretická školení. V r. 1913 bylo na dvoře zbrojnice postaveno železné ležiště firmou Kudláček v Chocni. I toto ležiště slouží podnes k sušení hadic.

První světová válka přerušila slibný rozvoj hasičského sboru. Deset členů ihned nastoupilo vojenskou službu. Nastal téměř čtyřletý klid. Po uklidnění válečného období a uspořádání samostatné Československé republiky bylo započato se všestranným prohlubováním cvičebné průpravy. V roce 1921 byla uspořádána ve Vysokém Mýtě krajinská teoreticko-praktická hasičská škola. Konala se v měšťanské

škole a na programu byly přednášky z dějin hasičstva, 0 organizaci, výchově a kázni. Dále se probírala cvičení lezecká i stříkačnická, zkoušky přístrojů, taktika a organizace samaritánská. Župní škola se konala ve Vysokém Mýtě v r. 1928 a 1933. Významnou stavbou této doby bylo postavení Šemberova divadla. Než se započalo se stavbou, zbourali členové sboru společně se sborem Limpereckým v r. 1924 staré budovy na staveništi dnešního Šemberova divadla a kina Hvězda.

Dvacátá léta znamenala v hasičství technický převrat. Sbory se začaly postupně motorizovat. Také náš sbor v r. 1928 zakoupil od místního výrobce dvoukolovou malou výkonnou stříkačku. Tak nastala i u nás nová éra výcviku a školení členů. Svolávání členů sboru se rovněž modernizovalo zakoupením zvonkového zařízení. To vše mělo vliv na účast při cvičení a celkovou aktivitu.

Své 60. výročí založení a 30. výročí zřízení župy Vysokomýtské oslavil sbor roku 1931 rozvinutím župního praporu.

S přibývajícím motorizací sboru zvětšoval se okruh výjezdu k požárům a rostla odbornost vysokomýtského sboru vůči ostatním. Velká péče byla věnována samaritánské pomoci, která si vydobyla vedle Červeného kříže velmi dobré postavení při zdravotnické pomoci.

V údobí od první světové války do okupace a vypuknutí druhé světové války neměl sbor takových problémů, jako tomu bylo v době výstavby sboru až do r. 1910.

Za okupace se činnost sboru musela přizpůsobit válečným poměrům a přešla prakticky v činnost civilní protiletectvé obrany (CPO), nařízené protektorátními úřady. Do požárního sboru bylo nakomandováno mnoho mužů. Výcvik těchto jednotek CPO se řídil německými předpisy platnými pro nacistickou říši. Byla to v podstatě povinná hasičská služba. Byly konány celonoční hlídky a samaritánská služba. Hasičský sbor musel být stále v pohotovosti a účastnil se všech poplachů, kterých například v r. 1944 bylo zaznamenáno 78. Bylo to neradostné období, které ubíjelo vlastní spolkovou práci.

Teprve po osvobození našeho území Sovětskou armádou v r. 1945 začal opět spolkový život. První hasičské shromáždění po skončení druhé světové války se konalo dne 1. července 1945 za předsednictví Aloise Lejstra a velitele Zástěry.

Od této doby se datuje stálý vzestup sboru. Členové se účastnili celé řady strojnických a instrukčních kursů, odborných a aplikačních cvičení. Samaritánská služba byla stále vzorem ostatním sborům, postupem doby však tato činnost ze sboru vymizela.

Dne 17. října 1948 skládají všichni členové slib prezidentu republiky Klementu Gottwaldovi a zapisují se do pamětní knihy. Hasičská jednota počala organizovat i politickou výchovu členstva tím, že pořádala přednášky o významu hasičstva v lidově demokratickém státě. Pracuje podle nového dílčího plánu, provádí nábor a školení členů, pořádá na školách přednášky o požární bezpečnosti, získává a zaučuje

dorost. Zvláštní péči věnuje též náboru žen. Sbor se podílel na řadě brigád organizovaných městským národním výborem.

V roce 1950 vstupuje v platnost nový zákon o požární ochraně, č. 62. Na okresních a krajských národních výborech a na ministerstvu vnitra se vytvořily inspekce požární ochrany jako státní orgány odpovědné za požární ochranu. Podobně byly vybudovány krajské a okresní hasičské jednoty. Zákon 62/50 jako první zákon o požární ochraně v lidově demokratickém Československu významně přispěl k zvýšení důležitosti požární ochrany. Tato skutečnost vystupuje do popředí tím jasněji, čím lépe si uvědomíme velký růst a rozvoj práce na všech úsecích budovatelského úsilí v tomto období. Nový zákon uložil městskému národnímu výboru, jako orgánu státní moci, nový úkol: řídit požární ochranu v okruhu svém působnosti a také plně za ni zodpovídat. Dobrovolná požární ochrana měla a dosud stále má důležitou oporu v městském národním výboru. V březnu v r. 1951 se konala ve Vysokém Mýtě místní konference tří požárních sborů, tj. Vysoké Mýto město, Lípová a Zaháj, na níž došlo ke sloučení těchto tří sborů. Vytvořily se čtyři I, II a III pod vedením společného výboru.

Ve dnech 15. a 16. března 1952 konala se I. celostátní konference Československého svazu hasičstva, která vytýčila v šesti bodech jasný cíl hasičské práce. Těchto šest bodů přijala jednohlasně i valná hromada místní jednoty ČSH ve Vysokém Mýtě jako program své práce. První celostátní konference ČSH zařadila hasičstvo na čelo budovatelů socialismu a ochránců světového míru. V r. 1952 měl sbor 113 členů a sboru (sloučenému) předsedal dlouholetý člen lípovské jednoty Josef Víšo.

Významnou událostí r. 1952 byl III. krajský sjezd Československého svazu hasičstva kraje Pardubického, který se konal ve dnech 28. a 29. června 1952. Konáním a organizací byla pověřena okresní organizace vysokomýtského okresu a tím připadlo velké břemeno na náš požární sbor. Do Vysokého Mýta se sjely tyto okresní organizace: Čáslav, Hlinsko, Holice, Chotěboř, Chrudim, Lanškroun, Lito-myšl, Pardubice, Polička, Přelouč a Ústí nad Orlicí. III. krajský sjezd se velmi vydařil za velké účasti nejen hasičské, ale především občanstva.

Prohlubovala se neustále spolupráce s městským národním výborem a Okresní inspekcí požární ochrany, která v té době měla své sídlo ve Vysokém Mýtě.

V r. 1953 vychází nový zákon o státním požárním dozoru a požární ochraně. Tak se objevil nový název pro členy sboru - požárník. Nové označení hasiče za požárníka mnozí starší členové nemohli pochopit. Rychlý růst socialismu a odstraňování tříd z naší společnosti zákonitě ovlivňoval i náplň a poslání požární ochrany. Název hasič byl z dřívějších dob zprofanován, zdiskreditován a byl rovněž používán v hanlivém slova smyslu. Přijetí názvu požárník má i své kořeny ve většině slovanských jazyků. Dřívější hasičství skutečně pečovalo převážně o hasicí náradí a stroje, méně se zabývala prevencí, tj. výchovou spoluobčanů jak požárům předcházet a prohlašovalo se za nepolitickou organizaci.

Důležitým mezníkem v životě dnešních požárníků byl I. sjezd Československého svazu požární ochrany, který se konal v r. 1956. Sjezd rozpracoval působnost a zapojení požární ochrany v plném rozsahu do souladu se zákonnými opatřeními tak, aby stanovy a veškerá činnost byla zaměřena k budování socialismu v našem státě. Československý svaz požární ochrany jako masová organizace se stal členem Národní fronty, která slučuje politické i významné masové a společenské organizace. Tak se také požárníci podílejí na řízení státu.

Budování a upevňování požární ochrany pokračují dále. ČSPO přebírá řadu celostátních úkolů. Mezi nimi je významný podíl v civilní obraně. Vývojem doby byl zákon 62/50 překonán a v r. 1958 vychází zákon č. 18 a současně s ním další předpisy, vyhlášky a normy.

Zákon č. 18 platí dosud, i když i on vyžaduje novelizaci, o které se vede několik let diskuse.

V masové organizaci dochází v roce 1965 ke změně v tom smyslu, že jsou zrušeny Krajské výbory ČSPO a dochází opět k rozdělení místní jednoty na tři samostatné jednoty: Vysoké Mýto I [střed města) , Vysoké Mýto II (Lípová) a Zaháj (Derflík). Vlivem územní reorganizace byl ve Vysokém Mýtě zrušen okresní národní výbor v roce 1960 a byl vytvořen okres Ústí nad Orlicí. Tam přešel také okresní výbor ČSP~I a okresní inspekce požární ochrany. Vysoké Mýto má trvalé zastoupení dvěma až třemi členy v OV ČSPO.

Na třetím sjezdu ČSPO byla dobrovolná požární ochrana vyznamenána státním vyznamenáním Řádem práce. Dostalo se tak opravdu vysokého uznání statisícům členů ČSPO za jejich nezištnou a obětavou práci.

Náš sbor je v zemědělské oblasti. Podílel se na socializaci vesnice a poskytl nemalou pomoc našemu zemědělství.

V záznamech o počátcích našeho sboru čteme, že se muselo platit za údržbu stříkaček, hadic a ostatní výzbroje. Dnes členové požárního sboru tuto práci konají zdarma, brigádnicky. Věnují mnoho pracovních hodin tomu, aby technika byla vždy připravena.

Po federativním uspořádání našeho státu konal se dne 12. a 13. listopadu 1968 I. sjezd Českého svazu požární ochrany. Přinesl nové stanovy, jednací řád, stejnokrojový předpis a statut pro udělování svazových vyznamenání. Všechny tyto dokumenty byly poznamenány názory šířenými v tak zvaném „obrodném roce 1968“, který vešel do dějin jako černá skvrna na budování socialismu a komunismu v naší zemi. Dochází dnes proto k jejich úpravám tak, aby i ve federativním uspořádání požární ochrany vyhovovaly potřebám socialistické požární ochrany. Ze sjezdových jednání vzešel nový název pro náš požární sbor a to: „Místní požární sbor Vysoké Mýto I“. Kolektiv požárního sboru se upevnil a ustálil na počtu skutečně aktivně pracujících 35 členů, i když dnešní celkový stav členů je 65.

Členové sboru zdokonalují neustále své teoretické i praktické znalosti, o čemž svědčí to, že mnohdy je náš sbor brán tak, jako by se jednalo o požární útvar z povolání. Proti tomu stojí skutečnost, že naše zbrojnice od roku 1910 v podstatě nezaznamenala žádné zdokonalení, a to jak po stránce stavební, tak po stránce technického vybavení. Přesto však můžeme říci, že jsme připraveni a naše zásahy u požárů jsou nadřízenými orgány hodnoceny velmi dobře.

Rok 1971 je dělítkem mezi uplynulým stoletím trvání našeho sboru a začátkem druhého století. Věříme a chceme, aby se naše práce nám i budoucím dařila neméně tak dobře jako našim předkům a abychom se i my dočkali zlepšení vybavenosti sboru moderní technikou.

Hlásíme se k programu naší Komunistické strany Československa a podporujeme její politiku. Nebudeme i nadále šetřit našimi silami pro rozkvět naší socialistické společnosti a chceme i na poli požární ochrany podporovat internacionální spolupráci tím, že budeme usilovat, abychom dosáhli postupu do mezinárodní soutěže požárních sborů socialistických států.

Čím se hasilo dříve - a dnes

Požáry působily a působí velké hmotné škody a také ztráty na lidských životech. Člověk se od pradávna snažil chránit a bránit proti ohni, který mu jinak slouží a je nezbytný k životu, ale vymknuli se jeho vůli. ohrožuje jeho majetek i život. Ne nadarmo se říká, že „oheň“ je dobrý sluha, ale zlý pán“. Člověk věděl, že vodou je možné oheň uhasit, ale v dávných dobách si nedovedl technicky poradit, jak vodu ve větším množství a rychle na požár dopravit. Je pozoruhodné, že staří Římané budovali dokonalá vodní díla, kterými zásobovali vodou svá města, ale trvalo velmi dlouho, než člověk 15. století začal přemýšlet, jak si opatřovat vodu pro svá obydlí. Ani ze stavitelství si nebral středověký člověk příklad od Římanů a stavěl své domy ze dřeva. Hašení dřevěných staveb bylo prakticky nemožné, zejména byly-li stavěny vedle sebe. Požár se snadno přenášel a nabýval obvykle ve městech katastrofálních rozměrů. V těchto dobách jedinými prostředky k hašení, dá-li se to hašením nazvat, byly trhací háky, sekery, palice, tlumíce namáčené ve vodě a na ulévání ohně kožené nebo plátěné vaky, vědra a dřevěné putny. Jediný možný odpor, který se ohni kladl při požáru dřevěných staveb, bylo strhávání střechy sousedního domu a to ve směru šíření požáru. Hašení pouze spočívalo v odstraňování hořlavého materiálu. Prakticky, co již hořelo, bylo předem určeno k úplnému shoření a veškerá hasební činnost byla vedena k zastavení dalšího šíření ohně. Zachránci se museli co nejdříve přiblížit k požářišti, a proto celý hasební zákrok většinou závisel na osobní statečnosti a odvaze každého jednotlivce. Voda od vodního zdroje, jako například studní, kašen nebo bylo-li to v blízkosti přírodních zdrojů, tj. řek, potoků nebo rybníků, byla na požár dopravována ve vědrech, která se přenášela řetězem lidí. Množství vody tímto způsobem dopravované na požářiště bylo v časové jednotce velmi malé. Uplynula dlouhá doba od naplnění vědra do okamžiku, kdy byla voda vržena na požářiště.

Tento způsob dopravy vody vyžadoval hodně lidí, kteří vytvořili dopravní řetěz. Až do doby, než se začalo používat technických pomůcek a zařízení k hašení, nebylo stavění-kamenných a jinak zděných domů mnoho účinné, i když se tímto opatřením zabránilo ve značné míře katastrofálním hromadným požárům.

Situace se začala zlepšovat, když člověk začal používat pístových čerpadel. Tak se ve výzbroji hasičů objevila jednoduchá pístová stříkačka opatřená nádrží na vodu. Problém s dopranou vody však zůstal stále nevyřešen, protože v té době nebyly ještě známy hadice. Voda od nádrže se opět dopravovala vědry nebo později dřevěnými voznicemi. Výstřiková proudnice byla na stříkačku připojena krátkou ohnutou trubkou. Stříkačka byla zprvu jen přenosná a k požáru se dopravovala na selských vozech. Později se objevily stříkačky na dvoukolových nebo čtyřkolových podvozcích. Stříkačka s pohyblivou proudnicí umožňovala obsáhnout hašení větší plochy, aniž bylo třeba se bezprostředně přibližovat k ohni.

Mimo to, že tyto první stříkačky samy vodu nečerpaly z vodního zdroje, měly ten nedostatek, že výstřik z proudnice nebyl plynulý, nýbrž pulzoval a nebylo ještě možné jej rychle přemísťovat tak, jak to hašení vyžadovalo. Teprve v XVII. století vynález hadic Holanďana Van der Heyde přispěl k zdokonalení požární techniky a především požární taktiky. Nebyly to ovšem takové hadice, jak známe dnes, nýbrž sešité pruhy kůže nebo plachtoviny. Proudnicí bylo možno navazovat, a tak provádět hašení poměrně vzdálené od stříkačky. Vozové stříkačky se zdokonalovaly tak, jak se rozvíjelo všeobecné strojírenství. Plynulý výstřik se zajišťoval dvouválcovými pístovými čerpadly a větrníky, zvanými též Heronova báh, která byla známa již asi 300 roků před n. l.

Podle dochovaných zpráv se objevuje v 17. století, asi r. 1602, pravděpodobně první „stříkačka“ v Norimberku. Později až r. 1690 vznikla první vozová stříkačka ve Strasburku. Využití větrníku k zlepšení plynulosti výstřiku nastalo teprve v r. 1696 v Paříži. Významným zdokonalením vozových stříkaček bylo přímé nasávání vody z kašen, řek a rybníků. Byl to také vynález Holanďana Van der Heyde. V Evropě se výrobou zabývali Francouzi, Němci a Holanďané. Přesto, že v Čechách i na Moravě bylo hodně „hotovitelů“ děl, zvonů, konví a čerpadel, se výrobou stříkaček až do počátku 19. století nikdo nezabýval. Prvními výrobci na počátku 19. století byli pražský zvonař Bellan, Hubr v Karlíně, mechanik Brožek v Klatovech a na Moravě Fr. Smékal.

V Americe a Anglii již okolo r. 1829-1831 počali vyrábět parní stříkačky, jejichž hlavním úkolem bylo zvýšit dodávané množství vody a odstranit lidskou námahu. V Rusku se snažili nahradit lidskou sílu (asi r. 1890) zhotovením žentourových stříkaček. Žentour byl již dříve používán jako pohon čerpadel a jiných zařízení. Zapřahali se do něho koně, kteří chodili do kruhu a vytvářel se tak silový rotační pohyb, který se přenášel na pístové čerpadlo.

Parní stříkačky měly výkon 8 až 30 koňských sil a čerpadla dodávala 250 až 600 litrů vody za minutu. V Čechách začali vyrábět parní stříkačky Smékal v Karlíně

a Cermack v Teplicích. Parní stříkačky byly velmi těžké a jejich doprava byla nesnadná. Převážně je používala města, kde byl průmysl.

Tak přes veškerý technický pokrok ještě dlouho v malých městech a venkovských obcích zůstaly základní výzbrojí ruční stříkačky. Výrobci úsilovně pracovali na jejich zdokonalení. Šlo především o zvyšování účinnosti, usnadnění manipulace se stříkačkou u vodního zdroje tím, že sání bylo na obou stranách apod. Značným zdokonalením pro zrychlení dopravy byla stavba stříkaček s odpérovacími koly s celoželeznými rámy a podvozky.

Prakticky, až je to neuvěřitelné, ruční stříkačky se všemi technickými zdokonaleními se vyráběly až do r. 1937.

Podle hasičské školy pořádané r. 1899 v Praze Zemskou ústřední hasičskou jednotou Království Českého byly stříkačky rozděleny takto:

Dle způsobu stavby:

1. Čtyřkolové
2. Dvoukolové
3. Trakařové, přenosné, jutové a kbelíkové
4. Berlové či pažnice
5. Hydranty

Stříkačky čtyřkolové, dvoukolové a přenosné se dělily na stříkačky se svislými botami (písty) , šikmými nebo ležatými, soustavy jednokuželové nebo dvoukuželové, s nádržkou vysoko nebo nízko položenou, nebo vůbec bez nádržky. Menší stříkačky byly jednobotové nebo dvoubotové s větrníkem nebo bez něho.

Dle způsobu pohonu:

1. Ruční (uváděné v činnost lidskou silou)
2. Parní
3. Žentourové (pohon koňmi)
4. Motorové (benzinové nebo petrolejové)
5. Elektrické
6. Chemické, k nimž náležejí extincteury (pozn. hasicí přístroje)

V této době byla již snaha o normalizaci a jednotnou výzbroj . Byla stanovena normální stříkačka pro sbory dobrovolných hasičů v království Českém, zvaná „normálka". Byla to čtyřkolová stříkačka, jež se uváděla v činnost lidskou silou na odpérovacím podvozku. Jako jednou z mnoha předností měla „normálka" podle sborníku Hasičské školy v odstavci „Ku popisu vozu" uvedeno: „U některých vozů zřízen jest zvláštní přístroj, jímž se oj i s vahami snadno vypne a to za tím účelem, aby stříkačka zůstala státi, kdyby se koně splašili. Je to nepopíratelnou výhodou pro sbory, avšak třeba uvážít, jaké neštěstí může pár splašených koní způsobiti s ojí a vahami. Proto lépe jest jeti s náležitou opatrností a výstříhati se zbytečného povykování, by se splašení vůbec předešlo. Splašení koní bývá vždy zaviněno".

Tatáž publikace z r. 1899 uvádí jako kuriositu své doby největší světovou parní stříkačku Jumbo v městě Hartford v Severní Americe: „Vůz jest zřízen po způsobu silničních lokomotiv, takže se parou pohybuje. Stroj dodává každou minutu 50 hl (5000 lit.) tedy třikrát tolik, co veliké anglické parníčky, s dostřikem při 40 mm hubici na 120 m. Při dvou proudech s hubicemi našich parníček jest dostřik až 300 m.“

Za povšimnutí stojí též zmínka o specialních dvoukolových a čtyřkolových stříkačkách. Podle popisu šlo v podstatě o „obrovské“ hasicí přístroje: „Stříkačky ty nejsou pod stálým tlakem, nýbrž při upotřebení vyvíjí se tlak u jednéh dvouuhličitanem sodnatým a kyselinou sírovou, u druhých silným tlakem zkapalněné kyseliny uhličitě, jež jsouc ponaáhlu vypouštěna, mění se v plyn a ohromnou silou vodu z nádržky vyhání. Nádržky těchto stříkaček mývají obsah až 10 hl. Některé z nich mají nádržky dvě, by mezitím, co jedna pracuje, mohla se druhá naplňovat.“

Že s dopravou ručních stříkaček byly různé starosti, dokazuje též návod k obsluze z r. 1896:

„Doprava stroje od dodavatele drahou trvá několik dní; za tu dobu dolní nápravy oschnou, jsou obvykle kola z nich sundána. Dopravuje-li se tedy stříkačka ze stanice dráhy na vzdálenější místo, třeba sebou vzítí kolomaz a nápravy namazati, aby se kola při delší nebo rychlejší jízdě nezavařila.“

Toto ponaučení by se dnes zdálo legrační, ale uvažme, že ložiska byla železná a váha stříkačky značná.

Okolo r. 1910 objevují se již stříkačky automobilové. Ve svých začátcích se používaný automobilový motor mnoho neosvědčil.

Bylo obtížné spouštění, zapalování nebylo spolehlivé a nebyla záruka, že motor se v případě potřeby rychle uvede do chodu. Z počátku byla v řadách hasičů k automobilovým stříkačkám nedůvěra. Jak postupně se zdokonalovaly spalovací motory, tak také čím dál více je výrobci začali používat pro pohon stříkaček. Nejprve se vyráběly dopravní automobily pro dopravu mužstva a náradí. Byly různé kombinace vezených parních stříkaček na automobilech, například Berliet používaný v pražském sboru ještě v r. 1934.

Automobilové stříkačky měly nejprve pístová čerpadla a postupně se zaváděly centrifugální čerpadla. Byla to vesměs průmyslová těžká čerpadla, přizpůsobená požadavkům požární praxe.

Se zmenšováním váhy spalovacích benzinových motorů se vyvíjely motorové stříkačky. Tyto stříkačky se obdobně jako ruční stavěly na čtyřkolových podvozcích a byly taženy koňmi. Důvod byl prostý, automobil byl přece jen nákladný a málo dostupný menším sborům. Vývoj stříkaček se zastavil vypuknutím první světové války 1914-1918. Válečná mašinerie vždy jako první využívá současný nejvyšší možný stav techniky. Tak také po první světové válce nastal velký technický pokrok. Nastal rozvoj automobilového průmyslu a výroby motorů vůbec.

Postupná možnost nákupu motoru vedla mnohé výrobce i požární sbory ke snaze motorizovat ruční stříkačky. Docházelo k rekonstrukcím a vznikaly kombinované stříkačky jak s pohonem motorickým, tak lidskou silou. Zejména neodpérované a celodřevěné ruční stříkačky při pohonu motorem velmi trpěly. Odpružení motora prakticky neexistovalo, i když předpisy pro „normálku“ určovaly, že když není odpružen podvozek, musí být odpruženy lucerny, a. ani když toto není možné, musí je hasič držet v ruce.

Po roce 1924 se již začaly vyrábět závěsné dvoukolové motorové stříkačky, které byly již dopravovány automobilovými dopravními vozy. Přibývalo automobilových stříkaček a také dříve dvoukolové vysunovací dřevěné žebříky začaly se montovat na automobily.

Vývoj pokračoval dále, zejména tak, jak postupoval vývoj motorů a automobilů. Záhy však výrobci stříkaček poznali, že motor, který pohání automobil svojí konstrukcí se nehodí pro přímé spojení s centrifugálním čerpadlem. Začali tedy sami vyrábět speciální motory (zesílená ložiska, chlazení apod.) pro hasičské stříkačky. Za povšimnutí stojí, že už v r. 1934 používal pražský požární sbor „Motorový čtyřkolový agregát Praga“ pro hašení ohně vzduchomechanickou pěnou a to s velkým úspěchem. Zařízení se v podstatě skládalo z odstředivého čerpadla, mísícího ústrojí, ze speciálního rotačního čerpadla a pěnotvorného ústrojí s příslušnou armaturou, poháněné benzinovým motorem. Celé ústrojí bylo namontováno na společném rámu automobilového podvozku Praga NT.

Elektrická čerpadla montovaná na čtyřkolových podvozcích se neosvědčila. Důvodem toho bylo, že při požáru se musí vypnout elektrický proud. Některé větší sbory ve velkých městech používaly elektrická ponorná čerpadla zvlášť upravená pro dopravu a uvádění do provozu spouštěním a jisticím zařízením na dvoukolovém podvozku. Podvozek zároveň sloužil k dopravě ponorných čerpadel.

Postupem doby se též motorizovaly výsuvné žebříky. Zdokonalovaly se spojky pro hadice a proudnice, nalézaly nové způsoby zaplavování čerpadel a současně i metody hašení.

Velkou zásluhu na sjednocování požární techniky, výzbroje i výstroje vykonala normalizace. Až do roku 1948 bylo v Československu mnoho výrobců požárních stříkaček a hasicích přístrojů, které byly na svoji dobu velmi dokonalé.

JAKOU VÝZBROJ VLASTNIL NÁŠ POŽÁRNÍ SBOR PODLE ZACHOVANĚHO SEZNAMU V ROCE 1890

- č. 1 Čtyřkolový dvouproudňní stroj od Havelky, zakoupen v r. 1888
- č. 2 Čtyřkolová dvouproudňní stříkačka od R. A. Smékala zakoupena r. 1883
- č. 3 Čtyřkolová stříkačka dvouproudňní od R. A. Smékala
- č. 4 Dvoukolová stříkačka se ssavým příslušenstvím od R. A. Smékala, železné soustavy

- č. 5 Čtyřkolová obyčejná stříkačka (Zámrská)
  - č. 6 Džberová stříkačka s koncovou rourou
  - č. 7 Stříkačka zahradní na čtyřech kolách
  - č. 8 Hydroneta 4 kusy
  - č. 9 Voznice dvoukolové 2 kusy č. I a č. II
  - č.10 Dvoukolový hadicový naviják, 2 kusy
  - č.11 Záchranná plachta s dřevěnými podstavci se dvěma tyčemi způsobila ku spouštění se s poschodí a též ku skoku z výše
Přilby	103 kusů
Blůzy	162 kusů
Spodky	152 kusů
Koše	80 kusů
Sekyrky	112 kusů
Hadice	31 dílů
Hákové žebříky	15 kusů
Šavle	19 kusů
- a dále velké množství různé výzbroje a výstroje.

Můžeme směle říci, že náš sbor byl v roce 1890 velmi dobře vybaven což se v pozdější době nedá říci:

- 1905 zakoupen posunovací dvoukolový žebřík. je již vyřazen
- 1910 čtyřkolová ruční stříkačka normální (sloužila asi do r. 1936)
- 1913 ocelové ležiště od fy Kudláček, Choceň - stojí v dnešní zbrojnici podnes
- 1928 dvoukolová motorová stříkačka od fy Stratílek, Vysoké Mýto
- 1929 dopravní vůz Škoda - sloužil až do r. 1954, předán do Jenišovic, dnes je vyřazen z provozu
- 1931 zvonkové svolávací zařízení od fy Křižík. Dnes již nefunguje. Částečně bylo schopné do r. 1962
- 1943 dopravní vůz Škoda 256 sloužil do r. 1962, pak předán na Lípovou
- 1954 automobilová stříkačka cisternová ASC 16 RN
V roce 1960 předána do Chocně.
- 1954 automobilová stříkačka AS 16 RN - stará z bývalého Krajského učiliště požární ochrany v Pardubicích. Dnes s velkou námahou udržovaná v provozu
- 1956 přenosná stříkačka PS 8 - výkon 800 lit/min. H = 80 m v. sl.
- 1957 přenosná stříkačka PS 3 - výkon 300 lit/min. H = 40 m v. sl.
- 1955 Ford - nákladní automobil. Trofejní vůz z druhé světové války, v r. 1969 vyřazen
- 1960 upravený kropicí automobil AKV 706 RTH - nový

Protože v oblasti Vysokomýtska byl dlouhou dobu jako jediný cisternový automobil, byl proto velmi často v akci. V současné době rovněž již vyžaduje zvýšenou péči, aby byl provozuschopný.

Přesto, že náš požární sbor nevlastní dokonalou, dnešní době odpovídající techniku, je pohotovost a připravenost sboru velmi dobrá. Svědčí o tom rychlé a dobře provedené zásahy u mnoha požárů.

Po roce 1948 došlo v ČSSR ke koncentrování výroby ve znárodněném průmyslu. Byl snížen počet vyráběných typů stříkaček a ostatní techniky, což mělo velký význam pro úplnou motorizaci i v těch nejmenších obcích. Vždyť není tomu tak dlouho, kdy se ještě používaly ruční stříkačky. Ve Vysokém Mýtě to bylo ještě ve třicátých letech. V okolních obcích mnohem déle.

Vyjmenovávat všechny typy vyráběných dvoukolových a automobilových stříkaček by nebylo účelné. Vývoj směřoval a stále pokračuje ve zdokonalování požárních čerpadel, armatur a jejich uspořádání z hlediska taktického na požárních automobilech. Využívá se všech poznatků techniky s cílem dosažení maximálních výkonů, minimální váhy a zjednodušení obsluhy u požáru zaváděním automatizace. Zvyšování technické dokonalosti požární techniky má jednu zdánlivě stinnou stránku, že je náročnější na znalosti požárníků a výcvik. K zvládnutí je pochopitelně třeba vyšší teoretické přípravy, což není nic nepřírozeného. V dávných dobách, postupně jak přicházely do používání ruční, parní a motorové stříkačky, museli se staří hasiči velmi učit, aby funkci pochopili. Dvacáté století je století techniky a proto i požární technika je a bude čím dál tím více složitější. Dnes i domácnosti jsou vybavovány řadou technických pomůcek, jejichž obsluhu jsme museli zvládnout. Počty majitelů automobilů a jiných motorových vozidel stále stoupají. Tedy proč by se požárníci měli obávat složité a náročné techniky.

Složitost hasicích zařízení vyplývá ze stále se měnící požární taktiky. Dnes je méně požárů v obytných domech, než tomu bývalo dříve. Ve městech bylo dříve mnoho drobných živností, kde vznik požáru býval nejčastější a požár se přenášel na obytné budovy.

Průmysl i zemědělská výroba je koncentrována ve velkých celcích. Mění se vzrůstající chemizací technologie výroby i ve strojírenství, používá se stále více nových hmot, přechází z klasických paliv v továrnách a teplárnách na tekutá paliva. Budují se rozsáhlá obytná sídliště s výškovými stavbami.

Jsou odvětví průmyslu, kde prakticky nehořelo. Dnes jsou zde zaznamenávány rozsáhlé požáry. Mění se doprava. Dráhy používají dieselelektrické a elektrické lokomotivy a motorové vlaky. Zejména pak letecká doprava vyžaduje speciální požární ochranu. Energetika skýtá velké nebezpečí požáru. V tomto životně důležitém odvětví se prakticky v jednom areálu vyskytují všechna požární rizika. Podzemní i povrchové doly mají své specifické podmínky v ochraně a hašení požárů.

Je známo, že všechny druhy požárů nelze hasit pouhou vodou, stříkáním plného proudu na oheň. Také víme, že voda napáchá při hašení mnohdy větší škody než požár sám. Přesto hašení vodou bylo a zůstane základní hasicí metodou. Je třeba mít na paměti, že tak jako lékař nemůže mít jeden lék na všechny choroby, nemůžeme ani my, požárníci, mít jednu hasicí látku k hašení všech možných druhů požárů.

Je proto chybou požárníků, že ještě dnes, kdy je k dispozici řada moderních hasicích metod a třasicích látek, nejsou využívány a hasí se ve většině případů mohutným vodním proudem.

Snaha o lepší využití vody k hašení je stará od nepaměti. Zalistujeme-li ve starých cenících okolo roku 1880 nebo v příručce Hasičská škola z r. 1899 zjistíme na straně 98 až 108, že bylo používáno velké množství hubic. Byly to hubice měnící sílu proudu, hubice s více ústími, revolverové hubice (Scheinpflugova, Baschyho, Fladrova), šoupátková hubice Kernreiterova, segmentová Smékalova, hubice Buděšinská, Polteova, Holzthienova, různé hubice zplošťující proud, regulační hubice Rooverova, americký rozstřikovač hvězdicovitý a další, například rozptylovač Magírův (v podstatě dnešní clonová proudnice). Vyskytují se též kombinované proudnice pro plný a rozprašený vodní proud. Mnohé proudnice zapadly do zapomnutí a mnohý dnešní konstruktér hasicích zařízení o nich neví. Zapomněli i požárníci, že naši předkové byli vlastně velmi pokrokoví, protože jinak by se nemohlo stát, že vlastně objevujeme staré osvědčené, ale nepoužívané a zapomenuté.

Dnešní směry používání vody k hašení sledují její efektivnější využití a nejsou zaměřeny jenom na přírodní čistou vodu, jako tomu bylo v minulosti. Konstruování rozprašovacích hubic přineslo v nedávné době hašení metodou vodní mlhy, jsou hledány chemikálie, které by na požářišti mnohonásobně zintenzivnily vystříknutý jeden litr vody.

V roce 1952 byl započat vývoj hašení vodní mlhou. Přes značné její přednosti je hašení vodní mlhou požárníky málo využíváno.

Jako jeden z prvních způsobů zvýšení hasicího účinku bylo již okolo r. 1930 používáno smáčedel. Smáčedla, která jsou známa z technologie barvení textilií, byla vyzkoušena k hašení požárů navrstvených hmot, jako je uhelný prach, pazdeří a při lesních požárech. Hašení smáčedly je v zahraničí značně rozšířeno, zatím co naši požárníci výhodu smáčedel nevyužívají. Zejména při hašení stohů a vůbec zemědělských objektů by smáčedla našla uplatnění. Důlní záchranáři smáčedla běžně používají. Jsou buď kapalná nebo tuhá v podobě válcových kolíků, které se vkládají do běžných proudnic. Proudící vodou se rozpouštějí a vytváří se tak potřebný roztok.

V současné době je v popředí největšího zájmu zproduktivnění vody hašení střední a lehkou pěnou a nejnonější způsob hašení tzv. lehkou vodou.

Pěna sama o sobě je poměrně dlouho známa a dnes je její rozdělení takové:

těžká pěna - napěnění 5 až 10násobné

střední pěna - napěnění 20 až 100násobné

lehká pěna - napěnění 200 až 1000násobné

Násobek vyjadřuje, kolik litrů pěny se vyrobí z 1 litru směsi pěnidla a vody. Přiměšování se pohybuje podle druhu pěnidla od 3% do 6 %. V ČSSR se vyrábějí proudnice na střední pěnu typu SP 20, které mají výkon při tlaku 4 kp/cm², u

proudnic 20 m³ za minutu. Rovněž se započalo s výrobou agregátů na lehkou pěnu typu LP 100. Tento agregát má pohon benzinovým motorem shodný pro stříkačka PS 3. Jeho výkon je při 4,5 kp/cm², 100m³ pěny za minutu.

Hašení „lehkou vodou“ si zatím razí cestu dosti obtížně. Suroviny pro výrobu přípravku jsou dosud velmi drahé. Jde skutečně o velké zintenzivnění hašení vodou. Využívá se značného chladicího účinku vody, snížení jejího povrchového napětí a vytvoření izolační vrstvy určitého druhu pěny, zejména na hladině hořlavých kapalin. Zatím se používá k hašení požárů na některých zámořských lodích.

Jinou skupinou, která již nepoužívá jako základu vody, je hašení suchými chemikáliemi, neboli práškem. Hašení suchými práškovitými hmotami a hlinou je známo právě tak dlouho jako hašení vodou. Postupem doby bylo zdokonalováno a nabylo svého vrcholu v ručních hasicích přístrojích práškových, kterých se začalo používat okolo r. 1920. Později byly vyráběny podle systému „Szilvay“ práškové stříkačky, které vezly 500 až 1 500 kg práškového bicarbonátu. Zařízení mimo zásobník bicarbonátu mělo kompresor, který nasával čistěné výfukové plyny od motoru a v přetlaku 3 kp/cm² vytlačoval bicarbonát z nádrže ven a pomocí hadic a proudnic byl vrhán na oheň. Podle dochovaných zpráv byly vyčištěné výfukové plyny společně s bicarbonátem používány jako hasidlo.

Dnes hašení práškem na veliko je velmi žádaným hasicím prostředkem. Chemické složení se poněkud změnilo, i když bicarbonát tvoří stále základní komponent. Nové prášky jsou zcela voděvzdorné. Když je prášek ponořen do sklenice s vodou a pak vylit na desku, i po mnoha hodinách zůstává suchý a lze jej snadno rozfouknout. Jeho dnešní vlastnosti, co se týče dopravy potrubím a hadicemi, lze směle porovnávat s tekoucí vodou. To umožnilo jemné změny a zvýšila se také jeho hasicí schopnost. Mimo ruční a pojízdne hasicí přístroje se stavějí práškové automobily s obsahem nádrže od 750 kg do 6 000 kg prášku. K vytlačování se nepoužívá výfukových plynů, ale dusíku nebo kyslíčnicku uhličitého. Výkon práškových pistolových proudnic je 5 až 10 kg/sec prášku a lafetové proudnice (monitory), mají výkon 20-40 kg/sec prášku. Z výkonu proudnic je zřejmé, že hašení záleží na rychlosti a množství vrhaného prášku na požár. To má za následek, že obsluha musí být na vysoké odborné výši, aby se dovedla správně takticky rozhodnout a nebylo zbytečně mrháno práškem, který rychle ze zásobníku ubývá.

Možno říci, že druhá polovina dvacátého století je údobím, ve kterém jde požární technika kupředu. Staví se mohutná požární vozidla, ale také se pracuje v laboratořích na analytických vahách s tisícinami gramů a užívá se jiných chemických přístrojů za účasti vědců, kteří zdokonalují a vynalézají nové chemické přípravky k hašení požárů.

Mobilní technika je protipožární zbraní všech požárních sborů. My požárníci ve výročním roce 1971 přejeme sobě a těm, kteří přijdou, aby v dalších letech a druhém století našeho sboru byl sbor vybaven novou moderní technikou, aby její

počet byl alespoň takový, jaký byl v r. 1890, a nejen ta, ale aby ve Vysokém Mýtě byla moderní zbrojnice a dokonalé svolávací zařízení požárníků.

V posledním desetiletí se ČSSR dostala na přední místo v průmyslové požární ochraně. Projektují se a montují všechny druhy stabilních hasicích zařízení. Tato hasicí technika je dnes velmi zautomatizována a tvoří nedílnou část těch nejnebezpečnějších výrobních procesů. Zasahuje okamžitě a přímo na ohnisko požáru. Projektují se stabilní hasicí zařízení vzduchopěnová, na kysličník uhličitý, vodní mlhu, vodní clony, sprinklery a celá řada kombinovaných zařízení. Chrání nejen náš socialistický průmysl, ale celou řadu objektů elektráren a rafinerií v zahraničí.

Tímto stručným přehledem, čím se hasilo dříve a dnes, jsme si udělali malý průřez požární technikou, jak se vyvíjela v průběhu sto let trvání našeho požárního sboru.

Vyslovujeme přesvědčení, že pisatelé druhého almanachu za 25 či 50 let budou mít lehčí práci a že budou moci popisovat, jak se jim nová technika osvědčila a které staré myšlenky byly zdokonaleny.

Požáry ve Vysokém Mýtě a blízkém okolí

Časté a velké požáry, to byla metla našich měst v minulých stoletích. Příčiny vzniku požárů byly různé, u nás především neopatrnost. Velký rozsah požárů zavinila okolnost, že domy bývaly povětšinou dřevěné. Nebylo-li Vysoké Mýto ušetřeno hrozných utrap, které s sebou velké požáry přinášely, přece nebylo postiženo tak těžce jako jiná města.

Jinou příčinou velkého rozsahu vzniklých ohňů byl nedokonalý způsob hašení.

První známý požár vznikl ve Vysokém Mýtě 9. června 1461 a podle zprávy Letopisů českých vyhořelo půl města, na 133 domů i chrám sv. Vavřince. Nový oheň v srpnu 1547 zničil opět přes 130 domů. Roku 1569 bylo postiženo město větším požárem, při němž za oběť padla i radnice (bývalá budova okresního soudu) . Šířil se směrem k bráně Choceňské, která rovněž vyhořela.

Trpké zkušenosti z hrozných požárních neštěstí vedly úřady k bdělosti. Občanstvu byly uděleny různé povinnosti, jako noční pachůzky. Na třech věžích u městských bran byli usazeni povězní, 28. května 1700 bylo uloženo primasu a jednomu radnímu, aby bděli nade všemi potřebami k hašení ohně a nařízeno, aby i v poddanských vesnicích byly zhotoveny háky a žebříky.

Město se octlo po třicetileté válce na pokraji záhuby. Domy zchátraly, občanstvo bylo stálými vojenskými rekvisicemi ožebračeno a útrapami a hladem zmíralo, mnozí opouštěli domy a město. Přes polovinu domů byla shořelých, zpustlých a opuštěných. Uplynulo několik desetiletí, než se měšťanstvo zmohlo, noví

příchozí počali budovat a nastávaly snesitelnější poměry. Leč nové neštěstí se přivalilo na město. Dne 10. září 1700 vyšel oheň z kovárny, která stávala na hlavní ulici předměstí Vraclavského (nyní Pražského), tam, kde stojí nyní dům čp. 40/II, a rozšířil se tak, že ve třech hodinách shořelo na 180 domů, 3 brány s věžemi, radnice, pivovar. Tehdy stávaly uprostřed náměstí domy, byly tam i četné dřevěné kotce a krámy hokynářské, soukenické, řeznické a i ty shořely a zavinily rozšíření požáru. Proto pak zakázal podkomořský úřad obnovu domů a krámů na rynku. Řeznické krámy byly umístěny v nynější ulici B. Smetany a zůstaly tam až do let osmdesátých minulého století, kdy si řezníci pořídili jatky pod Pražskou bránou a otevřeli krámy ve svých domech.

Ale náměstí se znovu naplnilo krámy, město samo postavilo tam r. 1748 11 krámů pekařských a mistrům je pak prodalo, zřízena tam kůlna na hasičské náradí. V té byly r. 1754 už 2 stříkačky, velká i malá. Místní zvonář Zejda vyslovil se o nich nepříznivě a nabídl se, že dodá městu novou stříkačku se dvěma konvemi, jako dodal Poličce za 500 zl., ale Mýtu, že dodá za 450 zl. Z té doby jsou známy případy, že město pokutovalo občany, kteří se provinili proti požární bezpečnosti. Na města dohlížel podkomořský úřad v Praze a občas sem vysílal své úředníky na kontrolu.

6. srpna 1774 zachvátil město nový požár, který vyšel opět z Vraclavského předměstí a za 6 hodin lehlo popelem 230 domů, 36 stodol naplněných právě sklizeným obilím, vyhořela radnice, 2 věže, škola, děkanský chrám s věží; prolomenou klenbou vnikal oheň dovnitř chrámu a zničil vnitřní zařízení a na kruchtě cenné staré kancionály. Škoda v městě se odhadovala na 350.000 rýnských zlatých.

Po tomto novém neštěstí se usnází městská rada, že se každému pohořelému oznámí, aby napříště se stavělo z kamene a malé domky aspoň, aby měly čelo z kamene. Ale tohoto usnesení nebylo příště dbáno, a tak když vyšel 14. června 1816 z ulice Purkyňovy oheň, strávil 174 domů; mezi nimi radnici s věží, Pražskou věž, císařké konírny, pivovar, masné krámy a pekařské krámy na náměstí. Byl to však poslední z požárů katastrofálního rozsahu. Teprve po tomto ohni byly odstraněny z náměstí krámy a hasičská kůlna a také při obnově domů bylo dbáno mnohem více na používání kamene.

Obraz hořícího města v r. 1816 nakreslil nám místní rodák, proslulý kreslíř Josef Šembera. Požár města z r. 1774, primitivně namalovaný, nachází se v kostele v Knířově.

V těchto zlých dobách vznikla mezi postiženými městy sousedská výpomoc. Bylo-li některé město postiženo požárem, poslala ihned sousední města potraviny. Jako doklad možno uvést, jak Litomyšl po ohni r. 1774 vypomohla našim pohořelým a jak následujícího roku, kdy zase Litomyšl byla požárem těžce postižena, přispěchali opět Vysokomýtští s pomocí.

Dne 12. října 1862 vznikl oheň pod Choceňskou branou, a ač tu byly podmínky pro jeho rozšíření, byloť velmi sucho a neslýchaný vítr, nedosáhl přece jen

dřívějších rozměrů, díky zděným stavbám. Vyhořely Kateřinky (nynější ulice Sv. Čecha) s fortnou a ulice pod ní, nyní Čelakovského, celkem 54 čísel a 11 stodol.

Později se vyskytují už jen menší požáry, které jsou pravidelně lokalizovány na nejbližší okolí zachváceného objektu. Ubývá dřevěných staveb a počátkem 20. století mizí šindelem kryté střechy a na jejich místa nastupuje tvrdý kryt. Stoupá tím bezpečnost a ohnivzdornost, klesá počet ohňů. Město vydává r. 1864 hasičský řád.

O Štědrém dnu 1872 se naskýtá sboru první větší příležitost, aby ukázal svou zdatnost. Hořel Hanusův dům, později Lidový dům a sbor osvědčil takovou zdatnost, že se mu dostalo veřejného uznání a písemného poděkování od města. V listopadu 1873 svěřuje město obsluhu dvou stříkaček dobrovolnému sboru a obsluhu třetí stříkačky spolku řeznickému. Vydává se provolání, aby občanstvo v případě ohně pomáhalo při vynášení nábytku, podávání a čerpání vody a podobných pomocných pracích, na něž by hasičský sbor nestačil. Obecní zastupitelstvo podle návrhu Karla Richtra schvaluje 14. prosince 1873 hasičský řád pro město.

Od roku 1900 se již nevyskytují zhoubné katastrofální požáry. V minulosti působilo hodně pyromanů, jímž pohled na oheň působilo ohromnou podívanou. Občas později s rozvíjejícím se povinným pojištěním budov čas od času se objevil požár založený přímo majitelem, který se domníval, že si pomůže pomoci úhrady k novému majetku.

Pokud nám záznamy dovolily, uvádíme v jednotlivých letech průběh požárů a zásahů našeho požárního sboru:

1908	4. července	dům p. Ivona Zamastila v Komenského ulici
	23. září	dům Jana Haimiše, Jana Mráčka, Poláka a Čermáka na Královském náměstí (dnes Kl. Gottwalda). Ohroženo c. k. okresní hejtmanství
		3. října vysloveno uznání jeho Excelencí panem c. k. místodržitelem a poukázána peněžitá odměna sboru 100 K
	7. prosince	požár veřejné nemocnice ve Vysokém Mýtě
1909	12. dubna	obchod p. Marka
	13. června	továrna p. Čápa ve mlýně Valcha
	2. září	dům čp. 194 patřící dědicům Šimonovým
	27. prosince	krám Eman. Vaniše
1910	29. března	krám p. Eduar. Poláka, náměstí č. 11
	12. května	hospodářská budova čp. 48 Litomyšlské předměstí
	19. června	dva domky čp. 4 a 5 Litomyšlské předměstí pí Františka Vovranská
	31. července	stodola v Ústecké třídě p. MUDr Fabián, plukovní lékař
1911	4. dubna	stodola p. Jiříčka, ul. Českých Bratří
	21. září	mlýn Valcha, p. Čáp
1912	15. června	dům p. Svatoše, Pražské předm.

	25. srpna	dům p. Ant. Tůmy, náměstí
1914	18. listopadu Válka	hospodářské budovy ve dvoře p. Jos. Klöcklera
1920	27. února	hospodářské stavení Fr. Freidla na Vinicích
	26. července	hospodářské stavení p. Jana Šauera Vys. Mýto
1921	25. únor	dům Fr. Müttermüllera 63/I
	4. dubna	prádelka p. V. Hladika, Šemberovo
	7. listopadu	konírny jezd. pluku č. 9
1923	24. července	požár p. Jan Tejnora
1926	27. února	továrna p. Stratílka
	15. - 16. června	povodeň, Choceňské předměstí
	25. srpna	statek p. Jos. Kláklera stodoly, stáje, kravíny, společně s Limperecko-Vinickým sborem. Dvouhodinový boj s požárem omezen na zachované objekty
1929	5. února	sklenářství pí Čermákové
	20. dubna	vagón, nádraží Vys. Mýto
1930	5. ledna	požár vlastního skladiště
	17. ledna	konzervárna JUC. Jos. Tomáška
	5. května	dům p. Vaňka, truhláře
1931	14. ledna	dům vojenských gážistů
	24. června	domek JUC. Jos. Tomáška
1932	12. června	domek p. Ročka
1933	1. června	požár v Čapkovské ulici
	29. října	dům p. Stacho (Šoula)
1934		Střelnice na Hartech požár skladiště střeliva
1934		řeznictví Ročkovo
1940		stodola L. D. maj. Švarc
1941		dílna Urbánek dílna šití prádla a výšivek sl. Múhlbachová
1948		Hašení ohně stíženo nedostatkem vody v městském vodovodu. Tehdá po několik roků se na noc voda zastavovala vodárnou pro nedostatek vydatnosti pramenů ve vodárenských studních.
1958		15 vyjezdů
1959		13 vyjezdů, požár u Zedníčků, příčina vyšší
1960		7 vyjezdů
1961	12. března	tráva za kasárnami (303) - jiskra od lokomotivy 4 výjezdy
1962	28. ledna	včelín p. B. Prokopa, Vinice
		Dětsky požár
	13. března	Český nábytek

	21. dubna	autogenní sváření v lakovně Cemka, skladiště dílny
	13. října	Žhavý popel dřevník p. Urbánka naproti n. p. Karosa děti, 10. výjezdů
1963	10. března	povodeň, Vys. Myto
	31. října	hostinec Na Bráně - altánek
	17. prosince	dřevník u Kotů = popel volně vysypaný 15. vyjezdů
1964		5 vyjezdů
1965	17. března	vlečný vůz s odpadem n. p. Karosa
	5. dubna	ČSD vagón a pražce za halou, jiskra od lokomotivy
	18. října	n. p. Karosa - u Hošků, zadržovaný trám v komíně
	1. listopadu	RaJ, Beseda - nedopalek cigarety
	23. listopadu	u Dostálů, Javarnického 25, ustavení kamen - děti
	11. prosince	les Amerika u Džbármova - jiskra od lokomotivy 13 vyjezdů
1966	4. listopadu	Voštica, tahač s vlekem 15 t cementu - tření prasklé pneumatiky 8 vyjezdů
1967		jeden malý požár na Vinicích 5 vyjezdů
1968	12. února	ČSSS Vys. Myto u Hrušků, konírna, nedopalek cigarety
	22. května	hosпода Lipová, sklad Orličanu n. p.
1969		vlečný vůz JZD kancelář Benziny 7 vyjezdů
1970	10. března	Kožená galanterie, Vys. Myto - svalený pytel papíru u kamen
	3. září	stoh slámy, JZD Vys. Myto - u nádraží - žhavý výfuk
	25. září	kravín JZD, předmět - kámen ve výfuku
	16. prosince	Dřevotex, čalounická dílna, trubka obložená molitanem
	16. prosince	nákladní auto Výkupního podniku - zkrat elektrického vedení
	31. prosince	Pozemní stavby, Litomyšl - bytové jednotky u kasáren 7 výjezdů

V posledních deseti letech je především snahou požárního sboru předcházet požárům výchovou a poučováním občanstva. Na snižování požárů v obytných domech a drobných provozovnách mají významný podíl domovní požární hlídky, jichž je ve Vys. Mýtě ustanoveno na 200.

Sbor jejich výchově a školení věnuje velkou péči v rámci všenárodní přípravy obyvatelstva k civilní obraně.

Členská základna požárního sboru

V kapitole o historii našeho sboru byla uvedena jména členů zakládajícího výboru. Jako v každém spolku se členové mění, ať úmrtím, pro nemoc, stáří, přesídlení, pracovní a rodinné důvody, tak i náš sbor po určitém období dostával do čela nové funkcionáře.

Ve funkci starosty, (dnes říkáme předseda) nejdéle setrval od roku 1881 až do roku 1895 J. B. Tůma, který byl též dlouholetým purkmistrem.

1895	předseda	J. B. Tůma
	místopředseda	Fr. Brožek
	velitel	Okt. Potil
1908	starosta velitel	Jan Suchamel, řad. okr, hospodářské záložny V. Mýto
	náměstek velitele	Jos. Řehák, měst. hospodář
1919	náměstek velitele	Jos. Řehák, po válce
1922	starosta, velitel	Suchomel
	náměstek velitele	Frant. Lichtemberg
1924	starosta	Suchomel
	velitel	Řehák
1928	starosta	Suchomel
	velitel	Frant. Lichtemberg
	náměstek velitele	Václav Stratílek
1934	starosta, velitel	Lejsek
	velitel	Zástěra
	náměstek velitele	Dvořák
1945	předseda	Josef Kopecký, autosvětla
	velitel	Jar. Zástěra
1950	předseda	František Vaňák
	velitel	Josef Weber
1951	předseda	Karel Tměj
	velitel	František Freml
	Spojeno s V. M. II	
1952-53	předseda	Josef Višo
	velitel	Karel Tměj
1954	předseda	Josef Martinec
	velitel	František Myšík
1955	předseda	Jaromír Javůrek
	velitel	František Myšík
1961	předseda	Jaromír Javůrek
	velitel	František Myšík
1961-62	velitel	Miroslav Miška - jen tři měsíce
1962	předseda	Jaromír Javůrek
	velitel	Jiří Kadavý

1965 až   předseda   Robert Müller
dosud   velitel   Jiří Kadavý

Revizní komise: Karel Tměj, Jan Keclík, Zdeněk Rouha

Fr. Kučera, ref. pro masově vých. práci

Bohumil Macák, ref. prevence

Arnošt Konárek, organizační referent

Josef Vodehnal, jednatel

Karel Hotmar, hospodář

Miloslav Kuta, materiálně techn. referent

Josef Martinec, referent CO

Jaroslav Němeček, ref. mládeže

Ladislav Kovář, člen výboru

Vladimír Antoch, člen výboru

Josef Pytlík ml., člen výboru

Seznam členů sboru V ysoké Mýto I ve výročním roce 1971 :

1. Abrham Jan
2. Antoch Vladimír
3. Antoch Jaromír
4. Bečička Miroslav
5. Beneš Bohuslav
6. Čermák Miloslav
7. Dejdar Jaroslav
8. Dvořák Josef
9. Dvořák Jiří
10. Dykast Jaroslav
11. Hotmar Karel
12. Jelen Ladislav
13. Kadavy Jiří
14. Kadlec Antonín
15. Keclík Jan
16. Konárek Arnošt
17. Kovář Ladislav
18. Kovář Petr
19. Kovář Pavel
20. Kopecký Ladislav
21. Kučera František
22. Kuta Miloslav
23. Krčil Jaroslav
24. Lainz František
25. Ledvína Josef st.
26. Ledvína Josef ml.
27. Lipavský Josef
28. Limberský Josef
29. Lorenc Karel
30. Macák Bohumil
31. Martinec Josef
32. Müller Robert
33. Mikulecký Jiří
34. Mlíka Stanislav
35. Musil Milan
36. Mazák Josef
37. Navrátil Petr
38. Němeček Jaroslav
39. Novotný Bohumil
40. Ondráček Václav
41. Poslt Bohuslav, dipl. tech.
42. Pytlfk Josef st.
43. Pytlík Josef ml.
44. Pražák Jan
45. Rejman Jároslav
46. Rouha Zdeněk st.
47. Rouha Zdeněk ml.
48. Simon Antonín
49. Schejbal Jiří
50. Schejbal František
51. Sochor Jaroslav
52. Šimon Josef
53. Švarc Josef
54. Švadlenka Josef
55. Šoula František
56. Tměj Karel
57. Vácha Pavel
58. Vannay Lorand
59. Vodehnal Josef
60. Vídeňský Jan
61. Vopařil František
62. Zeman Jindřich
63. Zeman Ladislav
64. Zvejško Jiří
65. Železný Radko

Vysokomýtský sbor, protože jeho členové byli a jsou na vysokém stupni odbornosti, měl a má dosud své přímé zastoupení ve vyšších orgánech ČSPO.

Byli to do roku 1971 tyto členové:

Okrskoví funkcionáři:

Dvořák Josef

Tměj Karel

Kadlec Antonín

Kadavý Jiří

Funkcionáři v okresním výboru:

Myšík František

Hottmar Karel

Macák Bohumil

Kadlec Antonín

Lejsek Alois

Kučera Josef

v současné době

Kadavý Jiří

Ondráček Václav

Poslt Bohuslav, dipl. tech.

V bývalém krajském výboru ČSPO:

Poslt Bohuslav, dipl. tech.

Kadlec Antonín

V ústředním výboru ČSPO do roku 1971 :

Poslt Bohuslav, dipl. tech.

Sestavil : Poslt Bohuslav, dipl. tech. ve spolupráci s výborem MPS Vys. Mýto I.